

[Indenrigsministeren]

tragtninger om det kommunale selvstyre og regeringens holdning til kommunerne i den henseende.

Der skal ikke herske tvivl om, at regeringen tillægger det kommunale selvstyre den allerstørste vægt, at vi ønsker at udbygge det, og at det er vores helt principielle opfattelse, at kompetence og ansvar hører sammen; at vi, når vi øger kompetencen i kommuner og amter, også øger ansvaret.

De advarende røster, der har lydt vedrørende det kommunale selvstyre, går på, at hvis kommunerne ikke selv lever op til ansvaret, tvinger de Folketinget til at gribe ind og påtage sig dele af dette ansvar. Dette ønsker regeringen ikke skal ske, og jeg kan til trøst for hr. Erling Christensen sige, at det ønsker heller ikke Kommunernes Landsforening eller Amdsrådsforeningen, for de er ganske enige i det synspunkt, jeg her har givet udtryk for.

Så bliver der sagt, at der ikke er så mange forsøg i gang. Nu er dette jo begyndelsen, og al begyndelse er svær. Det er et område, hvor man har tænkt nye tanker i nu 2½ år, og det er sådan, at det er kommunerne selv, der skal komme med ideer og tanker, det er kommunerne selv, der skal lægge ryg til gennemførelsen af forsøgene, og det, vi skal, er så at stimulere og støtte.

Jeg må dog konstatere, at det er en succes. Den opfattelse, jeg møder ude i den kommunale verden, er ikke den samme som den, hr. Erling Christensen møder, at det er så negativt, det er besværligt, og man vil ikke høre, og man vil ikke forstå. Jeg føler faktisk, at der er vilje og lyst og forståelse for vilkårene og glæde over, at man er kommet i gang med pr. 20. november i år 164 forsøg plus yderligere 32, som er gennemført uden lovændringer.

I alt har de fra kommunal side præsteret 496 ideer. Hvor mange har man sagt nej til? Ja, i alt 27 ideer har man sagt nej til ud af 496. Af de 27 ideer vedrørte de 9 en ophævelse af karensdagsordningen.

Det vil sige, at egentlig er der kun sagt nej til 18 ideer ud af 496. Det er egentlig ikke så mange. Det er vel udtryk for, at der er vilje, også i ministerierne, til at prøve nye tanker, at man kender præmisserne, at det ikke er et spørgsmål om, hvorvidt man synes, ideen er god. Det er ikke det afgørende. Det afgørende er, at den skal have lov at blive afprøvet, uanset om man kan lide tanken eller ej, uanset hvilket parti

man tilhører. Det er det fornemme ved frikommunetanken, at vi alle kan afprøve de ideer, den enkelte kommunalbestyrelse selv ønsker at afprøve, også for at nedbryde det bureaukratiske system og også for derigennem at få større kompetence, hvad regeringen jo ønsker.

Jeg vil gerne takke ordførerne for den overvejende støtte til de udvidelser, der ligger i nærværende forslag.

Jeg vil godt sige til de alvorlige betragtninger, både hr. Ole Vig Jensen og hr. Ejner Larsen kom ind på, om det menneskelige aspekt i retten til at ansætte pårørende til pleje af døende i eget hjem, at det skal man være meget opmærksom på. Det er også det, det sociale udvalg i den pågældende kommune skal påse. De menneskelige hensyn er det altafgørende, for ikke at sige det eneste afgørende i et sådant forsøgsprojekt.

Det glædede mig at høre Viborgs borgmester, Cato Nielsen, her i Radioavisen i morges omtale forsøgsprojektet i Viborg Kommune, hvor man ansætter pårørende som hjemmehjælpere til at pleje døende i eget hjem, og de positive erfaringer, man havde.

Jeg glæder mig til at kunne bistå under udvalgsarbejdet med de oplysninger, vi har indsamlet, om det erfaringsmateriale, vi har.

Der ligger her en fælles interesse for alle i at sikre, at hensigten er det medmenneskelige og ikke, som hr. Ejner Larsen spørger, om det var økonomien, der talte. Det er da kun gunstigt, hvis vi kan få en medmenneskelig god orden. Så gør det jo ikke noget, at den ikke er dyrere end andre, at vi altså kan hjælpe endnu flere for de samme ressourcer.

Jeg vil gerne takke for tilslutningen til forslaget og tilsige udvalget al mulig støtte fra ministeriet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Når ministeren siger, at det er kun, når kommunerne ikke kan leve op til ansvaret, regering og Folketing griber ind, vil jeg godt spørge: Er det ikke regeringen, der fastsætter, hvilket niveau kommunerne skal leve op til? Så er det jo også regeringen og Folketinget, der bestemmer, hvor meget frihed der er i de pågældende kommuner.

Jeg synes, det er gas, at man står her og taler om frihed og medmenneskelighed, når man